

প্ৰবীণা শইকীয়াৰ ‘অবিনাশী স্বপ্ন’

বামফেনুত গল্প লেখিবলৈ আৰম্ভ কৰা প্ৰবীণা শইকীয়াই (১৯৩৬-১৯৯৯) অসমীয়া গল্প-সাহিত্যলৈ উজ্জ্বেল্যোগ্য অৱদান আগবঢ়াই গৈছে। উপন্যাসিক হিচাপেও খ্যাতি অৰ্জন কৰা প্ৰবীণা শইকীয়াৰ প্ৰকাশিত গল্প সংকলন হ'ল : চিত্ৰবৎস (১৯৭৯), অবিনাশী স্বপ্ন (১৯৯০)। উত্তৰায়ণ (১৯৬৭), সিংহদুৱাৰ (১৯৮২) উপন্যাসৰ অন্তৰ্ভুক্ত প্ৰবীণা শইকীয়াই অনুবাদকৰ্ক্ষপে নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰি গৈছে। অজান দেশত এলিচ (১৯৬৩), দাপোন দেশত এলিচ (১৯৮৪), স্নার্ক চিকাৰ (১৯৮২), কলামণি (১৯৯৯), অমূল্য বতুৰ ছীপ, আৰ জি ভাগুকাৰ, একড়ীৰ স্বপ্ন ইত্যাদি প্ৰবীণা শইকীয়াৰ সাৰ্থক অনুবাদ। প্ৰবীণা শইকীয়াই অনুবাদ কৰা শ্ৰেষ্ঠপীয়েৰৰ হেমলেট, অথেলো, কিংলিয়েৰ, মেকবেথ ইত্যাদি নাটক নতুন দৈনিক কাকতত ধাৰাবাহিকভাৱে প্ৰকাশ হৈছিল।

সমালোচক আনন্দ বৰমুদৈয়ে প্ৰবীণা শইকীয়াৰ ‘ৰচনা সম্ভাৰ’ৰ দ্বিতীয় খণ্ডৰ পাতনিত প্ৰবীণা শইকীয়াৰ সাহিত্য কৰ্ম সম্পর্কে আগবঢ়োৱা মন্তব্য প্ৰণিধানযোগ্য : প্ৰবীণা শইকীয়াৰ উপন্যাস আৰু গল্পৰ কেতবোৰ বৈশিষ্ট্য এনেধৰণৰ : তেওঁৰ গল্প-উপন্যাসৰ কাহিনী প্ৰচুৰ ঘটনাৰে সংগঠিত আৰু ঘটনাই কাৰ্যকাৰণ নীতি মানি আগবাঢ়ে। কাহিনী আৰু ঘটনাৰ প্ৰাচুৰ্যৰ বাবে কিন্তু গল্প-উপন্যাসক ঘটনা-প্ৰধান আখ্যা দিব নোৱাৰিব। বাহিৰ জগতত ঘটা ঘটনাৰ অভিঘাত চৰিত্ৰৰ মনৰ জগতলৈ লৈ যোৱা হয় আৰু মনৰ জগতৰ ক্ৰিয়া-প্ৰতিক্ৰিয়া হৈ পৰে গল্প-উপন্যাসৰ প্ৰধান বিষয়। কাৰ্যকাৰণে এখন জগতৰপৰা আন এখন জগতলৈ অহা-যোৱা কৰি বৃত্তান্তক আগুৱাই নিয়ে, কিন্তু বৃত্তান্তৰ কেন্দ্ৰ মনৰ জগতৰ পৰিধিৰ মাজতে থাকে। ঘটনাৰ পৃষ্ঠভূমি ইখন জগতৰপৰা সিখন জগতলৈ সলনি হৈ থাকে যদিও মূল দৰ্শন, বৈপৰীত্য আৰু অতীতৰ জগতখন মনৰ জগত। গল্প-উপন্যাসৰ বৃত্তান্তই যিবোৰ ঘটনাক সামৰি লয়, সিবিলাক একান্ত মিতব্যয়িতাৰে লেখিকাই মৃত্যু কৰি তুলিব পাৰে, কিন্তু মৃত্যু কৰাটোৱেই লেখিকাৰ উদ্দেশ্য

নহয়। লেখিকা বা কাহিনীকারৰ উদ্দেশ্যে সিবিলাকৰ তাৎপর্য বিচাৰ কৰি জীৱনত সিবিলাকৰ মূল্য নিৰ্কপণ কৰা।

ନାରୀ-ପୁରୁଷ ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରେମକ ସ୍ଥାନ ଆକି କାଳର ସୀମାବିପରୀ ଆଁତରାଇ ଅମର କରା
କଥା ଯେତିଆ ଆହେ, ସେଇ ଅମରତ୍ୱ ବିବାହ ସହିତୁ ସମ୍ପର୍କରେ ସମ୍ଭବ ବୁଲି ପ୍ରବିଳା ଶଟକୀୟାର
ଉପନ୍ୟାସତ ଦେଖା ପୋରା ଯାଏ । ଲେଖିକାର ଦୃଷ୍ଟିତ ଅମର ପ୍ରେମ ସମ୍ଭବ ଅନୁଭୂତିର ସର୍ବାଞ୍ଚକ
ତୀର୍ତ୍ତାରେ ଉପଲବ୍ଧି କରା ପ୍ରେମର ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ପ୍ରେମର ଏହି ତୀର୍ତ୍ତ ଆନୁଭୂତିକ ଉପଲବ୍ଧି ଦୈହିକ
ନହିଁବାଓ ପାରେ ।

প্রবীণা শইকীয়াৰ গল্প-উপন্যাসৰ নাৰী পৰম্পৰাগত সংস্কাৰৰ কাৰণে অবহেলিত
বা নির্যাতিত হ'ব পাৰে, কিন্তু অবলা নহয়। পুৰুষতকৈ তেওঁলোক অধিক সুস্থদৰ্শী,
বুজিমান, দৃব্যদৰ্শী। সংস্কৃতিৰো তেওঁলোক ধাৰক বাহক আৰু প্ৰেম আৰু যৌন জীৱনতো
তেওঁলোকৰ ভূমিকা অগ্ৰণী।

লেখিকাৰ নিজা দৃষ্টিকোণ পৰিষ্কাৰ কৰাৰ কৌশল মন কৰিবলগীয়া। য'তেই লেখিকাই নাটকীয় পৰিস্থিতি ৰচনা কৰিছে তাতেই সংলাগৰ বুদ্ধিদীপ্তা চমৎকাৰ। তেওঁৰ সংলাগৰ ভাষা স্বাভাৱিক স্বতঃস্ফূর্ততাৰে পৰিস্থিতিৰ পৰা উন্নত হোৱা ভাষা। মানবীয় দোষ-ক্রটিৰ প্রতি লেখিকা যিদেৱে সহানুভূতিশীল, সেইদেৱে মানুহৰ উন্নৰণতো তেওঁ বিশ্বাসী।
(গাঁথৈ, ২০০৪ : ১৩-১৪)

কৃতি কথাশিল্পী প্রবীণা শহীকীয়াৰ গল্প প্ৰসংগত বিভা ভৰালীয়ে কৈছেঃ প্ৰতিভাশালী কথাশিল্পী প্রবীণা শহীকীয়াৰ গল্পৰ কথাৰ স্বচ্ছ চিত্ৰায়ন যি বিধৃত হয় কাহিনীধৰ্মিতাৰ মাধ্যমেৰে। এক ব্যতিক্ৰমধৰ্মী প্ৰকাশভংগীৰে জীৱন-বীক্ষাৰ নৰ্যা অথবা আধুনিক বিশ্লেষণ তেওঁৰ গল্পৰ এক অন্যতম দিশ। এই দিশটোৱ প্ৰেক্ষাপটত আছে যুদ্ধোন্তৰ যুগৰ পৰিৱৰ্তিত সামাজিক, সাংস্কৃতিক, মানবীয় মূলবোধৰ স্বাক্ষৰ। প্রবীণা শহীকীয়াই বাস্তৱ জীৱনৰ আধাৰত অভিজ্ঞতালৰ স্বকীয় চিন্তা-চেতনাক গল্পৰ মাজেৰে প্ৰতিফলিত কৰিবলৈ যাওঁতে ব্যক্তি জীৱনৰ দৰ্শনৰ মাজত বাস্তৱতাৰ অনুসন্ধানে গল্পৰ ভাৱবস্তু অধিক ত্ৰিম্যাশীল কৰিবলৈ। (ভৰালী, ২০১২ঃ ৩১৪-৩১৫)

ପ୍ରବିନୀ ଶହିକୀୟାର ଏଟା ପ୍ରଖ୍ୟାତ ଗଲ୍ଲ ‘ଅବିନାଶୀ ସ୍ମୃତି’। ସ୍ମୃତି କାତରତା ଗଲ୍ଲଟୋର ପ୍ରଧାନ ଉପଜୀବ୍ୟ। ଦିବାକର ଚହୁଁୟା ନାମର ଏଇନ ଲୋକର ସ୍ମୃତିକାତରତାର ମାଜେରେ ଗଲ୍ଲକାବେ କାହିନୀ କଥନ କରିଛେ।

‘অবিনাশী স্বপ্ন’ত দুখন গাঁৰৰ মৃত্যুৰ প্ৰতিচ্ছবি অংকিত হৈছেঃ এখন গাঁও ব্ৰহ্মপুৰৰ গৰাখলীয়াই নিঃশেষ কৰিছে আৰু আনখন গাঁও নগৰীয়া সভ্যতাৰ বিকাশে মৃত্যুমুখলৈ ঠেলি দিছে। প্ৰকৃতিৰ বাবেই হওক বা সভ্যতাৰ বিকাশৰ বা বেই হওক গাঁৰৰ মৃত্যুৱে

কঢ়িয়াই অনা নিঃসংগতাক দিবাকৰ চহৰীয়া নামৰ চৰিত্ৰটোৱে জৰিয়তে গল্পকাৰে প্ৰকাশ কৰিছে। ক্ৰমশঃ গাঁৱৰ মৃত্যুৰে মানুহৰ জীৱনলৈ একাকীত্ব, নিঃসংগতাবোধ কঢ়িয়াই আনিছে। গাঁওবোৰ দূৰৰ পৰা দূৰলৈ আঁতৰি গৈছে। দিবাকৰ চহৰীয়াৰ বাবে গাঁও স্মৃতিহৈ পৰিষেচিক সেইদৰে শৈশৱৰ প্ৰেমো তেওঁৰ বাবে স্মৃতি। সেয়ে দিবাকৰ চহৰীয়াৰ মুখৰপৰা স্মৃতিস্থূর্তভাৱে ওলাই আহিছেঃ 'সদূৰ গাঁৱৰ দৰে প্ৰেম এক অবিনাশী স্বপ্ন'।

দিবাকৰ চহৰীয়াৰ চকুৰ সমুখলৈ নিজিৰ আপোন গাঁওখন আৰু শৈশৱৰ প্ৰেমৰ স্মৃতি একেলগে আহিছে। আজিৰ তেওঁৰ একাকীত্ব জীৱনলৈ সেই স্মৃতিয়ে পোহৰ কঢ়িয়াই আনিছে।

গাঁৱৰ পৰিৱেশক ধৰি বখা শেষ মানুহজন যেন দিবাকৰ চহৰীয়া। গাঁৱৰপৰা নগৰ হৈ পৰা ঠাইখনত তেওঁৰ ঘৰটোৱেই একমাত্ৰ জুপুৰী ঘৰ। তেওঁৰ ঘৰৰ কাষত সুউচ্চ দালান। একমাত্ৰ তেওঁহে ঘৰৰ সমুখৰ শাকনি বাৰীত খেতি কৰে। দিবাকৰ চহৰীয়াক গল্পকাৰে গাঁৱৰ অস্তিমজন প্ৰতিনিধি কপে অংকনৰ প্ৰয়াস কৰিছে। যদিও প্ৰেমৰ অনুষংগ গল্পটোত উপস্থাপন কৰিছে তথাপি গল্পটোৱে মূল বক্তব্য বিষয়— গাঁৱৰ মৃত্যু। নগৰীয়া সভ্যতাই আকাশখনকে ঢাকি পেলোৱাৰ প্ৰসংগ অৱতাৰণা গল্পটোৱে তাৎপৰ্যপূৰ্ণ বিষয়ঃ

মূৰৰ ওপৰৰ এইখনক আকাশ বোলেনে? এইখন আকাশত বেলিটো পুৱাৰ

পৰা গধুলিলৈকে আশা কৰিব পাৰিনে? তেওঁৰ মাটিডোখৰক কেউফালৰ
পৰা হেঁচি ধৰিব খোজা ওখ ওখ দালানবোৰ বেৰবোৰ যেন এতিয়া হৰহৰকৈ

খহিহে পৰিব। তেওঁক আৰু তেওঁৰ চীনা লাইডৰাক চেপেটা কৰি পেলাব।

কোন বাটেদি তেনেহ'লৈ আহিছিল সেই ৰ'দ চেৰেঙা? তেওঁ পিছফাললৈ
ঘূৰি চালে। সৰু জুপুৰি ঘৰটোৱে তেওঁক বিহুল কৰি তুলিলে। (পৃ. ১৪৩)

উশাহল'ব নোৱাৰা এক পৰিৱেশ নগৰীয়া সভ্যতাই আধুনিক সমাজ ব্যৱস্থাক দিছে।
কৰণ মৃত্যু হৈছে গাঁওবিলাকৰঃ

দিবাকৰে হাতত খুৰখন লৈ কন্দামুৱা হৈ সমুখৰ ফালে চাই থাকিল। তেওঁৰ

চকুৰ আগতে ভাহি উঠিল এটা ভয়ংকৰ দৈত্য। বেকেটা মুখৰ, উজলা

দাঁতৰ সেই ভয়ংকৰ দৈত্যটোৱে তেওঁৰ চকুৰ আগতে সেই লহুপহীয়া

শাকবোৰ উঘালি উঘালি দলিয়াই পেলাইছে আৰু আকাশলৈ উৰা মাৰিছে।

আলাউদ্দিনৰ চাকিৰ চাকিৰটোৱে দৰে মেঘৰ মাজৰ পৰা নমাই আনি সেই

কেইবাখলপীয়া দালানবোৰ শাকবোৰ ওপৰত বহুবাই দিলে। দালানবোৰ

তলত চেপেটা লগা সেই শাকবোৰ কৰণ বিননি আহি তেওঁৰ কাণত

সোমাল।

দিবাকৰে দেখিলে একঠা মাটিৰ তেওঁৰ শাকনিডৰাত আৰু ঘৰটোত
চাৰিওফালৰ দালানবোৰ ছাঁ পৰিছে। দুপৰীয়া নৌ হওঁতেই গোবাটৰ গধুলিৰ

আক্ষাৰ তালৈ নামি আহিছে। এবা, নগৰে নগৰৰ ভিতৰৰ গাঁওখনো হত্যা কৰিছে। ওচৰৰ গাঁওবোৰলৈ, আনকি বছত দূৰৰ গাঁৰলৈ নগৰে তাৰ নোমাল হ্যাত প্ৰসাৰিত কৰিছে। নগৰৰ বুকুত পতা দিবাকৰৰ গাঁওখন মৰি ভৃত হ'ল আৰু ইন্দ্ৰপুত্ৰৰ পাৰৰ সেই গাঁওখন দূৰৰ পৰা সুদূৰ হৈগৈ থাকিল। পৃথিবীৰ পৰাই তাৰ অস্তিত্ব আনকি হৈলাই গ'ল। (পৃ. ১৪৬-১৪৭)

আধুনিক জীৱনত গাঁওবিলাক মৃত্যুখত পৰা সাৰ্বজনীন ভাবনা ইয়াত বাঞ্ছয় কৰিছে।

নগৰীয়া সভ্যতাৰ অৱদান ‘ফ্রেট’বিলাকে সমাজলৈ কঢ়িয়াই অনা প্রাণহীনতাৰ আগজাননীও ‘অবিনাশী স্বপ্ন’ত দেখা যায়। মানুহৰ লগত মানুহৰ সম্পর্কহীনতাৰ ডোলডাল নগৰীয়া সভ্যতাই গাঁঠিলে বুলি বোধ হয়।

পশ্চাদগমন পদ্ধতিৰে গল্পটোৰ কাহিনীভাগ কথন কৰিছে। দিবাকৰ চহৰীয়াই স্বতঃস্ফূর্তভাৱে উচ্চাৰণ কৰা বাক্যটোৱেই তেওঁক লৈ গৈছে অতীতৰ গাঁৰৰ ঘৰলৈ, অতীতৰ প্ৰেমৰ ভাৱনাৰ মাজলৈ। মালতীৰ মাজত দিবাকৰে বিচাৰি পাইছিল প্ৰেমৰ সুধা। মালতীৰ চকুত এদিন একমুহূৰ্তৰ বাবে চকু হৈ দিবাকৰে অনুভৱ কৰিলে প্ৰেমৰ সমস্ত অনুৰাগ :

তাই দিবাকৰৰ চকুলৈ চালে, দিবাকৰে তাইৰ চকুলৈ। হয়তো এটা মুহূৰ্ত।

কিন্তু দিবাকৰে কোনোদিনে ভাৰি উলিয়াব নোৱাৰিলে সেই মুহূৰ্তটোৰ দৈৰ্ঘ্য কিমান। সেই মুহূৰ্তটো পাৰ হৈযোৰাৰ পাছৰে পৰা দিবাকৰে অনুভৱ কৰি আহিছে তাৰ ব্যাপ্তি অনন্ত। (পৃ. ১৪৮-১৪৯)

আচলতে সেই অনন্ত ব্যাপ্তিৰ মাজতে দিবাকৰ জীয়াই আছে। গাঁৰৰ স্মৃতি, মালতীৰ অপলক দৃষ্টিৰে জীয়াই বাখিছে দিবাকৰক। সেই কাৰণতে সন্তুষ্টি: পত্ৰী সুপ্ৰভাই বেলেগ পুৰুষৰ প্ৰতি আকৰ্ষণ অনুভৱ কৰি দিবাকৰৰ সন্তানটিৰ সৈতে নিকদেশ হৈ যাওঁতে তেওঁ কোনো ধৰণৰ উদ্বিঘতা প্ৰকাশ নকৰিলে। সুপ্ৰভা জীৱনে সৃষ্টি কৰা এটা ফাটত সোমাই গ'ল বুলি তেওঁ ধাৰণা কৰিলে।

দিবাকৰ চৰিত্ৰিটোৰ মনস্তাত্ত্বিক দৰ্শনৰ মাজেৰে গল্পকাৰে উন্মোচিত কৰিছে অনুসূবশন্যহীন এখন পৃথিবী। দিবাকৰে বামচন্দ্ৰৰ ভাও লওঁতে তেওঁক বৰণ কৰিবলৈ অহ সীতাকপী বমেশৰ চকুত জিলিকি উঠা ‘ক'লা মেকুৰী এটাৰ দুটা সৰ্বনশীয়া চকু’ (পৃ. ১৫০) রে দিবাকৰক জীৱনৰ প্ৰতি মোহভংগ ঘটালে। নিজৰ বিয়াৰ দিনাও সেই ক'লা মেকুৰীৰ চকু দুটাৰ উপস্থিতি অনুভৱ কৰিলে :

সেইদিনাও বামচন্দ্ৰৰ ভাও লোৱা যেন লাগিল। বমেশৰ আগত প্ৰেমৰ বচন মতা যেন লাগিল। কইলাই বৰণ কৰা মালাধাৰ মূৰ পাতি লওঁতে নকলী সীতাব নোমাল হ্যাত দুখন আৰু ক'লা মেকুৰীৰ চকুৰ দৃষ্টিৰ কথা তেওঁৰ মনলৈ আহিল। (পৃ. ১৫২)

গাঁও ক্ষেত্রে কৰা ভঙ্গপুত্র আৰু নগৰবোৰ নোমাল হাত আৰু ক'লা মেকুৰীৰ চকুৰ
লগত একাকাৰ হৈ যোৱা দেখিবলৈ পালে দিবাকৰে। সকলো অকৃত্রিম বন্ধ বা কাপেই
দিবাকৰৰ বাবে ক'পাস্তৰিত হ'ল এখন নোমাল হাত আৰু ক'লা মেকুৰীৰ দুটা সৰ্বনশীয়া
চকুলৈ।

হেৰাই যোৱা গাঁওখন, সপোন হৈ বোৱা প্ৰেমৰ ভাৱনাই দিবাকৰৰ চিঞ্চলৈ বৈপ্লবিক
পৰিৱৰ্তন আনিলৈ :

অৱশেষত নিৰাশাকেই ঈশ্বৰস্বৰূপে তেওঁ গ্ৰহণ কৰিলৈ। (পৃ. ১৫৩)

আধুনিক জীৱনৰ দৃন্দ আৰু নৈৰাশ্যবাদ মূলতঃ কৰি প্ৰবীণা শহিকীয়াই 'অবিনাশী
স্বপ্ন'ত সুন্দৰভাৱে ক'পায়িত কৰিছে। দিবাকৰৰ মনত বাহ লোৱা নিৰাশাবাদ সৃষ্টিত
ব্যক্তিগত জীৱনত দেখা পোৱা কদৰ্যতা অন্তহীন হৈ আছেঃ

(ক) সম্পৰ্কীয়, দুৰ সম্পৰ্কীয় অথবা সম্পৰ্কহীন যুৱকৰ প্ৰতি তেওঁৰ পত্ৰী সুপ্ৰভাৱ
আকৰ্ষণ যিমানেই দুৰ্বাৰ হৈ আছিল, সিমানেই তেওঁ অৱলম্বন কৰিলৈ উদাৰতাৰ। (পৃ.
১৫৩)

(খ) অত্যন্ত দুৰ্ভাগ্য নথকা হ'লৈ নিজৰ মাজৰো এটা কদৰ্য ক'প দিবাকৰৰ চকুত
নপৰিলৈহেঁতেন। নিজৰ মাকৰ প্ৰতি এই ধাৰণা ল'লৈ পৃথিবীয়ে দিবাকৰক ক্ষমা
কৰিবনে? (পৃ. ১৫৩)

দিবাকৰে জীৱনৰ সত্য উপলক্ষি কৰিছে : দিবাকৰে এতিয়া আন সকলোতকৈ
বেছিভালদৰে বুজে যে যিবোৰ সুবিধাজনক নামৰ ভিত্তিত যুগ যুগ ধৰি মহাত্ম ধাৰণাবোৰ
আৰোপ কৰা হৈ আছিছে, তাৰো তলৰ ফালেদি প্ৰসাৰিত হয় এখন নোমাল হাত।
তাতো গৰাখহনীয়া ঘটে। সেই নামবোৰৰ তেতিয়া বিশ্বেৰণ ঘটে আৰু তাত নিহিত
অৰ্থক'ৰবাত ছিটকি পৰে। (পৃ. ১৫৩-১৫৪)

চন্দ্ৰতো কলংক থাকে— এনে এক ধাৰণা স্পষ্ট হৈছে দিবাকৰৰ মনত।

জীৱনৰ অথহীনতাৰ উপলক্ষি দিবাকৰৰ হৈছে। কাৰণ : তেওঁৰ নিঃসংগতা,
সংকীৰ্ণতা আৰু দারিদ্ৰ্য তেওঁৰ সচেতন যতনৰ ফল। (পৃ. ১৪৩)

দিবাকৰৰ জীৱনৰ অথহীনতাৰ মাজলৈ অৰ্থ কঢ়িয়াই আনিছে অবিনাশী প্ৰেমৰ
স্বপ্নই। মালতীৰ প্ৰেম দিবাকৰৰ জীৱনৰ একমাত্ৰ বিনাশ নোহোৱা স্বপ্ন। জীৱনৰ প্ৰায়
বিয়লি বেলাত শেষ নোহোৱা সপোনটোৱে সম্মুখত দেখা দিয়েছি। তেওঁৰ সম্মুখত
'ৰঙ্গাপুত্ৰৰ পাৰৰ পলসুৰা মাটিত অকলশৰে থিয় দি আছে মালতী'। মালতীৰ 'পান্তমাছ
যেন বগা ভৰি দুটিত পৰি সেৱা কৰাৰ মন' আছিল দিবাকৰৰ। দিবাকৰে আঁটু লৈ
মালতীৰ ভৰি দুটিক সেৱা কৰিলৈ— স্বপ্নৰ আৱেশেৰে। দিবাকৰৰ কৰ্মগুহীন প্ৰেম
আধ্যাত্মিকতাৰ আৰু এটাপ ওপৰলৈ আগুৱাই গ'ল।

দিবাকৰৰ জীৱনৰ নিঃসংগতা, কাৰণ্য সকলো আধ্যাত্মিকতাৰ ভাৱনাই ধুৱাইনিলে। বাস্তৱতাৰ মাজত ৰোমাণ্টিক ভাবাদৰ্শৰ প্রতিফলন ঘটিছে 'অবিনাশী স্বপ্ন'ত।

'অবিনাশী স্বপ্ন'ত চীনা লাইৰ স'তে কথা পাতি দিবাকৰে জীৱনৰ নিঃসংগতা গুচোৱা বা আত্মীয়তা গঢ়া প্ৰসংগৰ উখাপন আধুনিক জীৱনতো প্ৰকৃতি আৰু মানুহৰ সম্পর্কৰ অবিচেছ্দ্যতাৰ প্ৰমাণ। নিঃসংগতা আধুনিক জীৱনৰ অভিশাপ। এই নিঃসংগতা আঁতৰাবলৈ মানুহে আকৌ প্ৰকৃতিৰ ওচৰ চাপিব লাগিব। 'অবিনাশী স্বপ্ন'ৰ চীনা লাইৰ স'তে দিবাকৰৰ কথোপকথনে তাৰেই ইংগিত দিয়ায়।

গাঁৱৰ মৃত্যুৱে মানুহৰ জীৱনলৈ, মনলৈ কঢ়িয়াই আনিব পৰা ভয়াবহতা দিবাকৰ চহৰীয়াৰ ভাৱনাৰ জৰিয়তে 'অবিনাশী স্বপ্ন'ত প্ৰতিফলিত কৰা হৈছে। গাঁওবিলাক ধৰি ৰখাৰ বাবে এটা শিকনিও পৰোক্ষভাৱে আমাক গল্পকাৰে দি গৈছে। গাঁও অবিহনে আমাৰ অস্তিত্বই সংকটত পৰিব। অস্তিত্বাদৰ সুৰ এটাও গল্পটোত ধৰনিত হৈছে।

'অবিনাশী স্বপ্ন'ত গাঁও আৰু প্ৰেম পৰিপূৰক হিচাপে চিহ্নিত হৈছে।

প্ৰসংগ আৰু টোকা :

গৈগে, লতি। 'প্ৰবীণা শইকীয়া'। মিশ্র, নিৰূপমা। (সম্পা.) লেখিকাৰ জীৱনী (চতুৰ্থ খণ্ড)। তেজপুৰ : সদৌ অসম লেখিকা সমাৰোহ সমিতি, ২০০৪। মুদ্ৰিত।
ভৰালী, বিভা। 'প্ৰবীণা শইকীয়াৰ চুটিগল্প'। বৰা, অপূৰ্ব। (সম্পা.) অসমীয়া চুটিগল্পঃ ঐতিহ্য আৰু বিৱৰণ। যোৰহাট : যোৰহাট কেন্দ্ৰীয় মহাবিদ্যালয় প্ৰকাশন কোষ, ২০১২। মুদ্ৰিত।

'অবিনাশী স্বপ্ন' গল্পৰ উদ্বৃত্তিসমূহ নিৰ্বাচিত অসমীয়া চুটিগল্পৰ প্ৰবাহ(কৃষ্ণ প্ৰকাশ)ৰ পৰা দিয়া হৈছে।